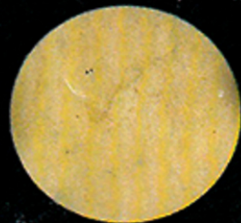

တပေပိဟန်တမူသု

စိုးတင်္ဂ်ထူး(မအူပင်)

လရိပ်ညို နှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း

ကလေးဝတ္ထုတိုများ

အမှာ စာ

အမှောင်ကိုဖြိုခွင်း၍ အလင်းဆောင်နိုင်သည် မှာ လရောင်၏ စွမ်းပကားပင် ဖြစ်၏။ ပူလောင်နွမ်းနယ်မှုကို ငြိမ်းအေးခြင်းဖြင့် ဆေးကြောပေးနိုင်သည် မှာ လည်း လရောင်ပင် ဖြစ်သည် ။

မကောင်းမှုအပေါင်းကို လရောင်က မောင်းထုတ်နိုင်စွမ်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လရောင်ကို တစ်လောကလုံးက မျှော်လင့်တောင့်တခဲ့ကြ၏။ စင်စစ် ငြိမ်းအေးမှုကို ကိုယ်စားပြုသော လရောင်တွင် ကောင်းမှုများ စွာတည်ရှိနေ၏။ ထိုကောင်မလေးများကို အနှစ်ချုပ်လိုက်လျှင် အဓိကအားဖြင့် ငါးပါးသီလကို ထိန်းသိမ်းခြင်း ဖြစ်၏။

"လရိပ်ညိုနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း"တွင် ငါးပါးသီလကို ထိန်းသိမ်းနိုင်ရေးအတွက် ဦးတည်ဖော်ဆောင်ထားသည် ။ ယင်းငါးပါးသီလကို ယနေ့ကလေးလူငယ်များ သိသင့်သည် ။

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာတို့ မှာ အနားသတ်ကမ်းစပ် ရှိကြသလို လူ့ဘောင်လောကမှာ လည်း ကိုယ်ကျင့်တရား၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ ဓလေ့စရိုက်စသည့် လူမှုကျင့်ဝတ် အနားသတ်တွေရှိ၏။

ကလေးသူငယ်တို့ သည် လူ့ဘောင်လောကကြီးထဲက ရောက်လာကြသော လူသစ်ကလေးများ ဖြစ်ကြ၏။ ထိုအရွယ်ကလေးများ တို့ သည် လူမှုကျင့်ဝတ် အနားသတ်များကို ဘာတစ်ခုမျှ နားမလည်ကြသေးချေ။

ဆင်ခြင်စဉ်းစားမှု နည်းပါးသည့် အရွယ်ကလေးများ ဖြစ်ကြသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကလေးငယ်များ ဉာဏ်အားနည်းနှင့် စဉ်းစားလာကြရန် ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုစု ပျိုးထောင်ပေးရမည်။ အလေ့အကျင့် သစ်ပင်နှင့် ပြုစုပျိုးထောင်သော သစ်ပင်ကလေးများ ဖွံ့ဖြိုးမှုက ကွာခြားလေ၏။ စနစ်တကျ ပြုစုပျိုးထောင်ကာ ရေ၊ လေ၊ နေ၊ မြေဩဇာ ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိသည့် အပင်ငယ်ကလေးများ ဖွံ့ဖြိုးမှုက မြန်ဆန်လှ၏။

ထိုနည်းတူ ကလေးများကိုလည်း စနစ်တကျပြုစုပေးရန် နည်းစနစ်များ စွာ ရှိ၏။ ထိုစနစ်ထဲမှ စာပေနှင့် ထူထောင်ပေးခြင်းသည် အထိရောက်ဆုံးဟု ထင်၏။ စာပေထဲတွင် ကိုယ်ကျင့်တရားတွေ၊ ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ ဘာသာရေးတရားတွေ ရှိ၏။ ထိုအရာများကို ကလေးငယ်များ စိတ်ဝင်တစား ဖတ်ရှုလာအောင် ရေးသားပြုစုနိုင်လျှင် ရှင်သန်ဖွံ့ဖြိုးမှုက မြန်ဆန်ကြီးထွားလာမှာ မလွဲပင်။

ယခုလည်း လရိပ်ညိုနှင့် ကြယ်ပျိုတစ်သင်း စာမူသည် ကလေးငယ်များ အသိတရား ဆင်ခြင်ဉာဏ် ခွန်အားစမ်းပကား ကြီးမြင့်လာစေရန် ရည်ရွယ်ရေးသားထားသော စာမူဟု ဆိုပါရစေ။

ပထမလရောင်

ပါဏာတိပါတ်၊ သူ့အသက် သတ်ကာ၊ ချို့လတ်အင်္ဂါ၊ မွဲပြာရုပ်သွင်၊ အားအင်ယိုယွင်း လျင်ခြင်းလည်း ဝေး၊ ဘေးကို ကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ၊ အနာများ လျက်၊ ခြွေရံပျက်၏ ၊ အသက်တိုလျှ၊ ပြစ်များ စွာသည် ၊ ရှောင်ကအပြန်အကျိုးတည်း။ ။

အရှင်ဇနကာဘိဝံသ

အမရပူရတောင်မြို့ဆရာတော်

"နောင် ... နောင်... နောင် "

ညနေစောင်းသည် နှင့် ဆီမီးခုံရွာကလေး၏ အနောက်ဘက်မှ ကြေး
စည်သံကလေး ပေါ်လာ၏။ ထိုအသံကလေးကြောင့် "ကြွက်ကလေး"တို့
လူစု ကန်သင်းရိုးကြား ငါးရှာနေရာမှ ခေါင်းတထောင်ထောင် ဖြစ်သွား
၏။

အမှန်တော့ ... သူတို့ လူစုကို ဘွားရွှေလက ကြေးစည်သံကလေးနှင့်
အချက်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။

ချိုတူးက ကြွက်ကလေးကိုကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူးနှင့်
ပြောလိုက်၏။

"ဟာ... ဘွားရွှေလ ခေါ်နေပြီကွ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ"

"ဟုတ်ပါကွာ...၊ မလာရင် ဘွားရွှေလ လိုက်လာမှာ သေချာတယ်
ကွ"

"ဒါဆို ငါတို့ မိထားတဲ့ ငါးရဲ့ခေါင်းတိုတွေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ...၊
ပြီးတော့ ဟိုဘက်ရိုးစပ်မှာ ခေါင်းတိုကြီးနှစ်ကောင် တွေ့လိုက်သေးတ
ယ်ကွ"

"ဟာ... ချိုတူးကလည်း လောဘကြီးနေပြန်ပြီကွာ၊ မင်းလက်ထဲက
ငါးတွေကို မင်းအဖေဆီ အမြန်ပြန်ပေး လိုက်လေကွာ...၊ ငါတို့ ဘွားရွှေ
လဆီ အရင်ဆုံး သွားနှင့်မယ်..."

"ဟင်... ဟို... ဘွားရွှေလ မေးရင်ကော..."

"မင်းအဖေ ခိုင်းထားတယ်လို့ ပြောမှာ ပေါ့ကွ..."

"ဟာ... ငါတို့ ငါးရှာနေတာ... မိညက်တို့ မြင်သွားတယ်နော်...၊
တော်ကြာ ဘွားရွှေလကိုတိုင်ရင် ပြဿနာပဲ..."

"မကြောက်စမ်းပါနဲ့ ကွာ...၊ ငါနဲ့ ဖိုးကုလား အရင်ဆုံးသွားနှင့်မယ်
ဟေ့..."

"အေးလေ... ဒါဆိုရင် ငါ့အဖေဆီ ပြေးတော့မယ်..."

ချိုတူးတစ်ယောက် ငါးနှိုက်ရင်း ပေကျံနေသော ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်မှ ရွံ့
များကို ရေနှင့်ဆေးကြော လိုက်ပြီး ဖမ်းမိထားသော ငါးခေါင်းတိုများကို
နှီးကြိုးနှင့် သီကာ ရွာပြင်ရှိ ထန်းတောများ ဆီ ပြေးသွားလေတော့၏။

ထိုအချိန်တွင် ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့ နှစ်ဦးသည် ခြေထောက်
ကံတွေ၊ လက်တွေကို ဆေးကြောပြီးသည် နှင့် ဘွားရွှေလနေထိုင်ရာ ရွာ
အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြ၏။

စင်စစ် ဆီမီးခုံရွာကလေးတွင် ကြွက်ကလေးတို့ လူသိုက်အကြောက်
ဆုံးမှာ ဘွားရွှေလပင် ဖြစ်သည် ။ သွေးသားမတော်စပ်သော်လည်း သူ
တို့ အဖေအမေတွေ ကိုယ်တိုင် ဆုံးမသွန်သင်ဖို့ အပ်ထားခဲ့သဖြင့် ညနေ
စောင်းပြီဆိုလျှင် ဘွားရွှေလဆီသွားပြီး ဘုရားရှိခိုးရ၏။

ဘွားရွှေလကား... အငြိမ်းစား ကျောင်းဆရာမကြီး ဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်
က ဆီမီးခုံရွာ၊ မူလတန်းကျောင်းကလေးတွင် ကျောင်းအုပ်ကြီး လုပ်ခဲ့
သူ ဖြစ်၏။ တစ်ရွာလုံးကလည်း ဘွားရွှေလ ဟေ့ ဆိုတာနဲ့ နားရွက်ပင်
မလှုပ်ရဲကြ...။

ရွာမှ ချိုတူးအဖေ ကိုပေါက်ကြီးက အဆိုးဆုံး။ အရက်သောက်၊ ဖဲရို

က်၊ နွားခိုး၊ ကြက်ခိုးနှင့် ထင်ရာ လုပ်တတ်သောလူကြီး...။ သူ့နောက်မှ ကာလသားတစ်သိုက်ကလည်း ရှိသည် မို့ တော်ရုံတန်ရုံလူတွေ မပြောရဲကြ...။

သို့သော် ဘွားရွှေလ ရွာကို ကျောင်းဆရာမအဖြစ် ရောက်လာကတည်းက ကိုပေါက်ကြီး တစ်ယောက်ပင် တုတ်တုတ်မလှုပ်ရဲတော့...။ အမှန်တော့ ဘွားရွှေလက ဘယ်သူ့ကိုမှ နာအောင်၊ ကျင်အောင် ရိုက်နှက်တာလည်း မဟုတ်ပါချေ...။ အပြောအဆိုကအစ၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှပြီး အနေအထိုင်ကလည်း တည်ကြည်လှ၏။

ချိုတူး၏ ပညာရေးကိစ္စနှင့် ပြောကြည့်ရာမှ ဘွားရွှေလ၏ မှန်မှန်ကန်ကန် ခိုးခိုးဒေါက်ဒေါက် ပြောပြခဲ့သော အချက်ကြောင့် ကိုပေါက်ကြီးလည်း ဘွားရွှေလ ပြောသမျှကို ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရဲတော့ချေ...။ အမှန်မတော့ ကိုပေါက်ကြီးကိုယ်တိုင် ဘွားရွှေလ ကျောင်းတက်ခဲ့သည့် ကျောင်းသားမို့ တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ပြန်မပြောဝံ့ပါချေ...။

ကိုပေါက်ကြီးတို့ လက်ထက်က ဘွားရွှေလအား တစ်ကျောင်းလုံး ကြောက်ခဲ့ကြရသည် ။ စည်းကမ်းကော၊ စနစ်ပါ ကောင်းမွန်လှပြီး အသင်အပြလည်း ကျွမ်းကျင်လှသည် မို့ ဘွားရွှေလ၏ သတင်းက ရွာနီးချုပ်စပ်အထိ ကျယ်ပြန့်ခဲ့၏။

ထိုသို့ အသင်အပြကောင်း၍ လည်း ကိုပေါက်ကြီးတို့ လက်ထက်က တန်းလုံးကျွတ် အောင်မြင်ခဲ့ဖူး၏။ ကိုပေါက်ကြီး ငယ်စဉ်ကတည်းက မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်တတ်၊ ကိုင်တတ်၊ ပြောတတ်၊ ဆိုတတ်သော်လည်း ဘွားရွှေလကိုတော့ ဖြို၏။

ထို့ကြောင့်လည်း ဘွားရွှေလကို ငယ်ကြောက်ဟု ဆိုရမည်ပင်...။ ကိုပေါက်ကြီးတို့ လေးတန်းအောင်ပြီးသည့်နောက် ဘွားရွှေလတစ်ယောက်

ရာထူးတိုးပြီး မြို့ကျောင်း ပြောင်းသွားခဲ့၏။ ထိုရောအခါ နောက်ရောက်လာသည့် ဆရာမတွေနှင့် ကိုပေါက်ကြီး မပြေလည် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဘယ်သူ့စကားမှ နားမထောင်ဘဲ ကျောင်းသင်္ခန်းကို ကျောခိုင်းခဲ့၏။

သို့နှင့် ကိုပေါက်ကြီး တစ်ယောက် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရွာစဉ်တစ်လျှောက်မှာ လူဆိုးစာရင်းဝင် ဖြစ်ခဲ့၏။ သားဖြစ်သူ ချိုတူးကျတော့လည်း ကိုပေါက်ကြီး၏ ခြေရာကို မီလုမီခင်ပင်...။

ထင်ရာပြော ထင်ရာဆိုတတ်ပြီး၊ အတန်းပညာကို နည်းနည်းလေးမျှ ဂရုပြုသူမဟုတ်။ အမြဲတမ်း ကျောင်းပျက်နေတတ်ပြီး ဖားရှာ၊ ငါးရှာ၊ ငှက်ပစ်၊ ကြက်ပစ် စသည့်အလုပ်ကလေးများ လုပ်တတ်၏။ ချိုတူးကိုလည်း တစ်ရွာလုံးက ဖအေခြေရာနင်းမည့်သားဟု ပြောစမှတ်ပြုထားကြ၏။

သို့သော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပိုင်းကစပြီး ချိုတူး ငြိမ်ချက်သား ကောင်းခဲ့ရသည် ။ ထိုအချက်က တခြားမဟုတ်။ ရွာကို ပင်စင်ယူပြီး ပြန်လာသည့် ဘွားရွှေလကြောင့်ပင်...။

ဘွားရွှေလက တပည့်တပန်း သံယောဇဉ်ကြီးလှ၏။ သူ့ရွာရောက်သည့် နှင့် ဦးဆုံးသတိရသူမှာ ကိုပေါက်ကြီး ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကိုပေါက်ကြီးသတင်းကို စုံစမ်းခဲ့ရာ ဖအေရော သားပါ ရွာ၏ အော့ကြောလန်ဖြစ်နေသည် ကို သိခဲ့ရ၏။ ထိုသတင်းကြောင့် ဘွားရွှေလ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုသတင်းကြားလျှင် ကိုပေါက်ကြီးဆီ လိုက်ချသွားခဲ့၏။ သူ့ကိုမြင်တော့ အရက်တွေ မူးနေသည် ။ ဘွားရွှေလကို မြင်တော့ ကိုပေါက်ကြီးမှာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်နေ၏။

သားဖြစ်သူ ချိုတူးကလည်း ကျောင်းမတတ်ဘဲ ငါးရှာပြီး ပြန်အလာ

တွင် ဘွားရွှေလကို မြင်တော့ ဖခင်ကြီး၏။ ငယ်ဆရာမမို့ အကြီးအကျယ် ချောက်ချားနေ၏။

ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက ချိုတူးပခုံးကို ဖက်ပြီး ကိုပေါက်ကြီးကို နာနာလေး ပြောပစ်လိုက်၏။ သူ့စကားတွေက မှန်ကန်လွန်းသဖြင့် ကိုပေါက်ကြီးမှာ တစ်ခွန်းပြန်မပြောရဲ... ။ သူ့ သားကို သူကိုယ်တိုင် ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်နေသည် ဟု မြင်လာသဖြင့် ဘွားရွှေလကိုပဲ ဆုံးမဖို့ အပ်နှံခဲ့၏။

သို့သော် ချိုတူးက ဉာဉ်မပျောက်ချင်။ ဖခင်နှင့်အတူ ပွေ့ချင်လာ၏။ ဖားရှာ၊ ငါးရှာ၊ ငှက်ပစ်၊ ကြက်ပစ် လုပ်ချင်၏။ ယခုလည်း ဖခင်ကြီးက မူးမူးနှင့် ငါးရှာခိုင်းလိုက်သည် မို့ အကြိုက်တွေ့နေရာမှ ဘွားရွှေလ၏ ကြေးစည်သံကြောင့် ချက်ချင်း ဖခင်ကြီးဆီ ပြန်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်၏။

စင်စစ် ဘွားရွှေလက ရွာပြန်ရောက်လာစဉ်ကတည်းက စည်းကမ်းတစ်ခု လုပ်ထား၏။ ရွာထဲတွင် နာမည်ဆိုးကလေး ရှိနေကြသော ချိုတူးတို့ လူသိုက်ကို သူ့ထံ ညနေစောင်းသည် နှင့် ဘုရားဝတ်ပြုရန်မှာ မှာကြားထား၏။ သူတို့ အပြင် ရွာကကလေးများ လည်း ပါ၏။

သူတို့ လူစုရောက်သွားပြီဆိုလျှင် ဘွားရွှေလက သူတဲအိုကုတ်ကလေး၏ ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ဘုရားစင်ရှေ့တွင် စုဝေးထိုင်ခိုင်းပြီး ဘုရားဝတ်ပြု ခိုင်းတတ်၏။ ပြီးလျှင် ကျောင်းကပေးသော စာများကို လုပ်ခိုင်းတတ်၏။ ထို့နောက် သူတို့ အားလုံးကို ဗဟု သုတ ဖြစ်ဖွယ်၊ အားကျဖွယ်၊ လေးစားဖွယ်၊ အတုယူဖွယ် ကောင်းလှသော ပုံပြင်များ ရှေးခေတ် သူရဲကောင်းကြီးများ အကြောင်းကို ပြောပြတတ်၏။

ယခုလည်း ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့ နှစ်ဦး ဘွားရွှေလအိမ်ကလေးသို့ အသွားတွင် အိမ်ဝင်ပြီး လွယ်အိတ်ယူကာ အပြေးသွားခဲ့ကြ၏။

သူတို့ ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် ဘွားရွှေလ၏ တဲကုတ်ကလေးရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ဖြူဖြူပေါ်တွင် မိညွှက်တို့ လူစုပင် ရောက်နှင့် နေကြပြီ ဖြစ်၏။

ဘွားရွှေလသည် အိမ်အောက်ဘက် တန်းလျားပေါ်ထိုင်ကာ အကြမ်းသောက်နေ၏။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် ယောဂီ တဘက်လေးတစ်ထည် တင်ထား၏။

ကြွက်ကလေးသည် ဘွားရွှေလကိုမြင်သည် နှင့် ဖိုးကုလားလက်ကို လက်တို့လိုက်ပြီး အိမ်ဝိုင်းလေးထဲ ဝင်ခဲ့၏။

"ဟဲ့... ကြွက်ကလေးနဲ့ ဖိုးကုလားတို့ လား..."

"ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ..."

"ချိုတူးရော ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟို... သူ... သူ့အဖေဆီ သွားတယ် ဘွားရွှေလ"

"ဟုတ်လား... ဒီနားကို လာကြစမ်း..."

"ဟုတ်ကဲ့...ဘွားရွှေလ..."

သူတို့ နှစ်ဦး ဘွားရွှေလအနားသို့ ကုတ်ချောင်း ကုတ်ချောင်းနှင့် တိုးသွား၏။ မိညွှက်တို့ သိန်းကြည်မတို့ အုပ်စုက သူတို့ နှစ်ဦးကို ကြည့်ပြီး မျက်စောင်းတထိုးထိုး လုပ်နေကြ၏။ ထိုစဉ် ဘွားရွှေလက ...

"ဟဲ့ ... ကြွက်ကလေး..."

"ဗျာ... ဘွားရွှေလ..."

"နင်တို့ ဘယ်က ပြန်လာကြသလဲ ပြောစမ်း ..."

"ဟို... ဟို... ကျွန်တော်တို့ အိမ်က ထွက်လာကြတာပါ ..."

"ငါကို မညာနဲ့ နော် ...၊ လိမ်တယ်ညာတယ် ဆိုတာ ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ... မင်းတို့ အရွယ်ဟာ ဘယ်တော့မှ လိမ်ညာမပြောသင့်ဘူး ကြွက်ကလေးရဲ့ ကြားလား ..."

"ဟုတ်ကဲ့ ...ဘွားရွှေလ..."

"ဒါဆို မှန်မှန်ပြောစမ်း ..."

"ဟို...ဟို... အဲ..."

ကြွက်ကလေးမှာ ဘွားရွှေလ၏ အကြည့်ကြားတွင် လိမ်ညာပြောဆိုရမှာ ကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေ၏။ ဖိုးကုလားမှာ ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်ကို တပျင်းပျင်း ကုတ်နေ၏။

"ကဲ... ပြောလေ..."

"ကျွန်တော်တို့ ငါးသွားရှာတာပါ ဘွားရွှေလ"

"ဟုတ်လား... ငါးမရှာခင် မင်းတို့ ဘာလုပ်ကြသေးလဲ ပြောစမ်း ..."

"ဗျာ..."

ကြွက်ကလေးမှာ ဘာဆက်ပြောလို့ ပြောရမှန်းမသိလိုက်ချိန်တွင် အိမ်ဝိုင်းထဲသို့ ချို့တူး အမောတကောနှင့် ရောက်လာ၏။ ဘွားရွှေလသည် သူ့ကိုမြင်သည် နှင့် အသံစူးစူးနှင့် လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

"လာစမ်း ... ချို့တူး..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့"

ချို့တူးသည် ဘွားရွှေလအနားသို့ ကြောက်ကြောက် ရွံ့ရွံ့နှင့် ကပ်လာ၏။

"ချို့တူး... ငါမေးတာ မှန်မှန်ပြောစမ်း ..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ဘွားရွှေလ..."

"မင်းတို့ လူစု ထမ်းတောဘေးက ဆီးပင်မှာ ငှက်သိုက် တက်နှိုက်တယ်ဆို ..."

"ဗျာ..."

"မေးတာဖြေလေ..."

"ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ် ဘွားရွှေလ..."

"မင်းတို့ ကို ငါဘယ်လိုပြောထားသလဲ ချို့တူး..."

"ဟို... အဲ..."

"ပြောလေ..."

"အဲ... သူများ အသက်ကို မသတ်ရဘူးလို့ ပြောထားပါတယ် ဘွားရွှေလ..."

"အေး... ဒါဆို ဘာလို့ များ သတ်ချင်၊ ဖြတ်ချင်စိတ်တွေ ကြီးနေကြတာလဲကွယ်... ပြောစမ်း ချို့တူး..."

"ဟို... အဖေက ချိုး...ချိုးကြော် စားချင်လို့ တဲ့ ..."

"တိတ်စမ်း...နင့်အဖေပေါ် လွှဲမချနဲ့ မင်းတို့ ဘာလုပ်လုပ် ဘွားရွှေလ ပြောတာကို မမေ့ရဘူးလို့ ပြောထားတယ်မဟုတ်လား"

"ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်... ဘွားရွှေလ..."

"အေး...ဒီတစ်ခါတော့ ရှိပါစေ... နောက် ဒီသတင်းကြားရင် မင်းတို့ အားလုံး အရိုက်ခံရပြီသာမှတ် ကြားလား ..."

"ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့..."

"ကဲ ... ဒါဆို မင်းတို့ အားလုံး ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ ပြင်ကြ..."

"ဟုတ်ကဲ့..."

ကြွက်ကလေးတို့ လူစု ဘွားရွှေလကို ရဲရဲမကြည့်ဝံ့ကြဘဲ တဲကုတ်ကလေးပေါ် တက်သွားကြ၏။ တအောင့် အကြာတွင် မိညွှက်တို့ လူစုလည်း တက်လာကြပြီး ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ကြ၏။ ထိုအချိန်တွင် ဘွားရွှေလတက်လာကာ ချိုတူးတို့ ဘေးတွင် ကျုံ့ကျုံ့ကလေးထိုင်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုလိုက်ကြလေသည် ။

ချိုတူးတို့ လူစုမှာ ဘွားရွှေလသင်ပေးခဲ့သည့် ဩကာသကို ပီသကျယ်လောင်စွာ ရွတ်ဆိုလိုက်၏။ ဘွားရွှေလသည် ဘုရားစင်ရှေ့မှ ကြေးစည်လေးကို ယူကာ တနောင်နောင်နှင့် ထုနေ၏။

သို့နှင့် ညဉ့်ဦးပိုင်းအရောက်တွင် ဘွားရွှေလသည် သူတို့ လူစုကို ဆုံးမစကားပြောဆိုပြီး ပြန်လွှတ် လိုက်လေ၏။ ဘွားရွှေလ အိမ်ပိုင်းအဝမှ ထွက်သည် နှင့် ချိုတူး၏ ငုပ်နေသော ဗီဇပေါ်လာ၏။ သူ့ဘေးနားတွင် ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပါလာသော ဖိုးကုလားနှင့် ကြွက်ကလေးတို့ ကို ကြည့်ပြီး-

"ဟေ့ကောင်တွေ...ငါတို့ မနက်ဖြန်ကျရင် စံပယ်ချောင်းဘေးက သရက်ဖြူပင်ကြီးဆီ သွားကြမယ်ကွာ..."

"ဟင်... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ ချိုတူးရ..."

"ဟာ...ငါအဲဒီဘက်ကို မနေ့က ရောက်သွားတယ်ကွ...၊ အဲဒီသူရက်ဖြူပင် အခေါင်းကြီးထဲမှာ ကျီးသိုက်ရှိတာ ကျိန်းသေတယ်ကွ..."

"မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ချိုတူးရာ... ၊ တော်ကြာ ဘွားရွှေလ ကြားသွားရင် ငါတို့ ကို ခေါ်ပြီး ရိုက်မှာ ကွ"

"ဟာ... ဖိုးကုလားကလည်း ဘွားရွှေလမမြင်အောင် သွားမှာ ပေါ့ကွ
...၊ ငါ သေသေချာချာ ကြည့်ထားတာကွ..."

ချိုတူးက တက်တက်ကြွကြွဖြင့် ကျီးသိုက်အကြောင်းကို ပြောပြလို
က်၏။ သူ့စကားကြောင့် ဖိုးကုလားရော ကြွက်ကလေးပါ စိတ်ပါလာကြ
၏။ သူတို့ နားထဲတွင် ဘွားရွှေလ၏ စကားတွေ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက်
ပျောက်ကုန်၏။

ဖိုးကုလားသည် ပြောင်းဖူးမွေးဆံပင်ကို အားပါးတရ ပွတ်သပ်ရင်း-

"အေးကွ... ဒါဆိုကျောင်းမတက်ဘဲ သွားကြရအောင်ကွာ၊ ကျီးသိုက်
ဥဩတွေ ဘာတွေရှိရင် ရှိမှာ ကွ..."

"အေး ဟုတ်တယ်...၊ ဖိုးကုလား ပြောတာမှန်တယ် ငါတို့ ကို အရီး
လေးကျော့မေလည်း ပြောဖူးတယ်ကွ..."

"ဟင်... တကယ်လား ကြွက်ကလေး..."

"တကယ်ပေါ့ ဖိုးကုလားရ..."

ဖိုးကုလားရော ကြွက်ကလေးပါ စိတ်ပါလာကြ၏။ ချိုတူးမှာ သူငယ်
ချင်း နှစ်ယောက်စလုံး သဘောတူကြသဖြင့် နောက်တစ်နေ့ ကျောင်းမ
တက်ဘဲ ကျီးသိုက်နှိုက်ရန် စီစဉ်လိုက်ကြ၏။
